

Danskernes Historie Online

Danske Slægtsforskeres Bibliotek

Dette værk er downloadet fra Danskernes Historie Online

Danskernes Historie Online er Danmarks største digitaliseringsprojekt af litteratur inden for emner som personalhistorie, lokalhistorie og slægtsforskning. Biblioteket hører under den almennyttige forening Danske Slægtsforskere. Vi bevarer vores fælles kulturarv, digitaliserer den og stiller den til rådighed for alle interesserede.

Støt vores arbejde – Bliv sponsor

Som sponsor i biblioteket opnår du en række fordele. Læs mere om fordele og sponsorat her: <https://slaegtsbibliotek.dk/sponsorat>

Ophavsret

Biblioteket indeholder værker både med og uden ophavsret. For værker, som er omfattet af ophavsret, må PDF-filen kun benyttes til personligt brug.

Links

Slægtsforskerens Bibliotek: <https://slaegtsbibliotek.dk>

Danske Slægtsforskere: <https://slaegt.dk>

SIDSTE NYT.

TIDSSKRIFT FOR SORANERE.

Nr. 17-18.

Sommeren 1914.

1. Aarg.

Udgået fra Landsar
for Sjællands Bibli

SORØ AKADEMI

SOMMERFERIEN 1914

Udgiver og Redaktør: L. B. HENDIL.

SIDSTE NYT.

TIDSSKRIFT FOR SORANERE.

Nr. 17-18.

Sommeren 1914.

1. Aarg.

Det store Feriehæfte.

1. Aargang

af „*SIDSTE NYT*“ slutter altsaa med dette Nr., og efter Sommerferien tager vi fat paa en frisk! Vort Abonnementtal er i Aarets Løb vokset fra ca. 65 til over 200, hvilket jo er det bedste Bevis paa, at Bladet har opfyldt sin Gerning i det forløbne Aar som Sorø Akademi's Skoleblad. Idet vi slutter for i Aar, vil jeg herved gerne takke alle vore Læsere og alle dem, der har staaet Bladet bi, og til Takken vil jeg føje det Haab, at vi alle atter maa ses raske og glade efter Sommerferiens Fornøjelser. Men altsaa mange Tak allesammen!!!

L. B. HENDIL.

I Løbet af denne Maaned har følgende af vore „kære“ Lærere Fødselsdag:

Hr. Lauritzen, 27. Juni.

Hr. Frimodt, 24. Juni.

Hr. Ussing, 23. Juni.

Hos Hr. Bogbinder Haslund faas Bind til 1. Aargang i alle Farver á 1 Kr., samt dette Hæfte á 25 Øre!

SORØ I BILLEDER*)

1. Sorø Akademi.

2. Sorø Akademi
set fra Egevang.

3. Sorø Sø
set fra Kongebroen.

4. Parti fra Sorø Sø
med Ingemanns Ø.

5. Sorø Kirke.

6. Ingemanns Grav, i Baggrunden
hans Hus og Akademiet.

7. Filosofgangen.

8. Daneskjolds Allé.

*) Velvilligst laant os af Hr. Brorsen, Kbhvn.

9. Holbergs Statue.

10. Sorø Højskole.

Sorø Akademi's Sportskampe i 1913—14.

—o—

Aarets første Fodboldkamp spillede i Odense mod den der-værende Latinskoles 1. Hold. Vi fik Klø 5—1, men d'Herrer derovre spillede meget raat, og lad os haabe, at de til næste Aar faar deres Klø her i Sorø.

Den næste Kamp var d. 16. November paa grønne Plads mod Schneekloth's Skole. Vi fik Klø 3—2. (Se Kampen d. 24. Maj).

Aarets tredie Kamp var mod K. F. U. M. og vi vandt med 3 mod 2.

Næste Kamp spillede 3. Maj 1914 mod Plockross Skole, (Sejrherren fra de københavnske Skolers Turneringer,) og vi klarede os fint. Maalene stod 4—0! Hip-hip Hurra!

Aarets sidste Kamp spillede i Kbh. og vi tog der Revanche for Schneekloth's Skoles Sejr over os i Efteraaret. Vi vandt med 2—1.

Aarets eneste Criketkamp spillede 21. Maj mod Herlufsholm og vi vandt med 104 Points og 3 staaende Gærder; Klø. —

Som Helhed har vi klaret os pænt i Aar, og det Uheld som plejer at følge os, har i Aar været borte ved flere Kampe. Af vore Fodboldspillere bør nævnes Trolle, der absolut har hævdet sig som vort Holds første Spiller. I Criket har Heilman vist sig som en brilliant Spiller. — — SORANEREN. —

En Røverleg.

—o—

Kære Redaktør! Du vil, at jeg skal skrive om „Soldaterkorpset“, men det har jeg nu gjort saa tidt, og Emnet skulde ikke gerne udtømmes for hurtigt. Her har Du derimod en Begivenhed, som paa en Maade var en Forløber for Soldaterkorpset. Det var ot Par Aar før dettes Stiftelse, altsaa vel sagtens i Foraaet 1886, at min utrættelige Kollega, som vi for ikke at nævne Navne vil kalde Hr. A, fik Rektor til at gøre et lille Forsøg paa Genoptagelse af de forsvundne Skovture. Der bestod i Fodtur i Smaaaflokke til Suserup, hvor Skolen trakteredede med Chocolate og Basser. Jeg sad ved et Bord sammen med en Del fra de to øverste Klasser og nød Cigaren efter Maaltidet; vi var rigtig komne i fornøjelig Passiar. Saa raabte Hr. A. til mig, om jeg saa efter Aftalen vilde være Røverkaptajn, og om jeg saa vilde vælge Røverne. „Ja“, svarede jeg lidt overgiven, „De kan jo give mig dem, som sidder her“. Det fik jeg nu naturligvis ikke Lov til; jeg maatte ombytte nogle med mindre Dreng, og saa drog vi afsted for indenfor det vedtagne Terræn at finde passende Skjulesteder. Det viste sig hurtigt, at der ikke var et ærligt Gemmested i det hele Terræn; kun i den yderste Ende var en lille Mose, hvor nok enkelte kunde forstikke sig, men en saa stor Skare umuligt. Hvad var der at gøre? Jeg grundede forgæves. Saa var der en stor Dreng, som foreslog, at vi skulde bygge en Fæstning; „her ligger jo saa meget Kvas“, sagde han. Og dette vedtoges med Akklamation. Der byggedes en Vold af Kvas, støttende sig til Stengærdet, som begrænsede Terrænet mod Nørd, og udenfor hvilket ingen, altsaa heller ikke Solda-

terne, maatte komme. Det gik forbausende hurtigt med Bygningen, og liggende paa en Bakke med Ryggen dækket var Fæstningen ikke at kimse ad. Imidlertid rykkede Soldaterne planmæssigt frem. De dannede en tæt Kæde paa tværs gennem hele Skoven med Lærerne B, C og D paa venstre Fløj, i Centrum og paa højre Fløj. Hr. A selv med Adjutanter ledede det hele. Alt blev gennemført omhyggeligt; men, som sagt, der var ikke meget andet at passe paa, end om vi muligvis skulde sidde i Trætoppene som store Egern — hvad vi jo ikke gjorde. Endelig belønnedes deres flittige Søgen med et Resultat, og det et, som forslog. Thi i Fæstningen var vi jo rimeligvis alle samlede. Der hævdede sig et Glædeshyl, og alle stormede op ad Bakken. Kampen blev dog ret haard. Det var ikke saadan at komme over vor Vold. Alle fire Lærere søgte mig, men kun Hr. A og Hr. B lykkedes det at naa hen til mig, og straks var de begge kastede omkuld og paa et hængende Haar tagne til Fange. Hr. A laa med flere Drengene over sig og raabte: „I holder jo saa fast, at jeg slet ikke kan røre mig!“ „Ja“, svarede der, „for De vil jo tage vor Kaptajn“. Det er meget tvivlsomt, om det i det hele taget var lykkedes for Soldaterne at komme ind i Fæstningen, hvis ikke nogle havde brudt Aftalen, var gaaet ud paa Marken og derpaa havde anfaldet os over Stengærdet bag fra. Da dette var sket, gav jeg et forud aftalt Tegn, hvorefter alle skulde søge ned i den nærliggende Mose og der gemme sig paa bedste Maade. Det lykkedes for nogle at slippe igennem, og et Par Stykker fik Soldaterne slet ikke fundne, saa trods Brud paa Aftale var deres Sejr tvivlsom. Det var dog en Trøst for dem, som blev, tagne, og derimellem var

Din hengivne

L.

I Postkroen.

— o —

Det gamle Bornholmerur dikkede langsomt frem og tilbage. Engang imellem trak det op, med en hul Snurren, som til Slags

men derved blev det ogsaa. Fra et Værelse ved Siden af Krostuen lød der en tung, dyb Snorke. Det var Kroværten Jeppe, der „blundede“ hen over Skænken, med Hovedet støttet i Armene.

Udenfor Huset dryssede Sneen sagte ned. Fra de tunge, graa Sneflager, der drev forrevne hen over Himmelen, dansede Fnuggene ned over Landet — som det fineste, bløde Pudder lagde de sig overalt. Frostene havde forlængst bundet det rindende Vand, og Havets Brusene var forstummet — stivnet i Is.

Tra-tra-tra-tra-a-a.

Jeppe fo'r op af sin Døs og saa ud. Bornholmeren tog en delig Mod til sig og lod 12 dybe Slag runge ud over Stuen. Det var Deligencen, som kom. Et Øjeblik efter sprængte fire, fyrige Heste op for Døren, med den gule Rumlekasse efter sig.

Postiljonen sprang ned: „Yderholm Kro — værse go'“, og nu vaklede de rejsende ud af Vognen, usikre i Benene, af den megen Køren.

Jeppe kom frem i Døren: „Goddav!“ Saa traskede de ind i den varme Stue og slog sig ned ved Bordene. Der var 5 Rejsende, de skulde alle videre til Hovedstaden; men dertil var endnu 1½ Dags Rejse. Et Par Forlovede (begge lige ubegavede at se til), en gammel Bondemand med sin Ægtemage og en underlig, halvgammel Særling udgjorde Selskabet.

Den Forlovede var „flot“ — han krævede ind til Kæresten og Bondefolkene — Kaffe og Sandkage. Særlingen vilde intet have af det — han sad for sig selv, med en varm Romtoddy, da Kromutter kom ind med den dampende Kaffe, og med et selvtilfreds Smil paa Æblekinderne, satte den paa Bordet.

Sluddereren gik lystigt, der taltes blandt andet om en farlig Indbrudstyv, som Gendarmerne ikke kunde faa fat paa.

Postiljonen Søren havde nu Hestene i Stald — der skulde køres igen om 2 Timer. Han stampede Sneen af Støvlerne udenfor og kom saa ind. Fnugene blev til klare Vandperler i den røde Trøje af Varmen derinde.

Søren kom med et skælmsk Smil om Munden, og dette forandrede hurtigt til et bredt Grin, fra det ene Øre til det andet, da Kromadammen viste sig i Døren med Kaffen, og et lille udhulet Sigtebrød, fyldt med — Sirup. Det var Søren's Ynglings-

spise. Han satte sig hen til Selskabet og begyndte at fortære det, med en alvorlig Mine. Saa sagde han sagte: „Hør — kender I ham derhenne?“ og saa hen i Hjørnet mod Toddymanden. „Nej“, sagde Jeppe, som ogsaa var kommet til — „hvem er ded?“ „Jase, å har nu saadn min egn Tanker paa det Lav“, Søren tog en Slurk Kaffe og begyndte igen: „Har I int hyrt om Tyven, de int ka' faa fat i?“

Bondeparret, Kærestefolkene og Jeppe lænede sig frem over Bordet med stive Øjne. „Er — er ed ham?“ brast det ud af Jeppe. Søren sad et Øjeblik og nød den Interesse, han vakte, saa nikkede han blot med Hovedet.

Forfærdelsen stod malet i Ansigterne rundt om Bordet.

Bondemanden hviskede ængsteligt: „Jeppe — har du Plads te vos inat? vi vil it med Vognen mer!“

Jo, Jeppe havde et Værelse; til de Forlovede havde han da ogsaa nok et.

Og saa blev det besluttet, at de blev i Kroen. Næste Vogn gik ganske vist først om 3 Dage; men køre med en Forbryder — det var dog alt for risikabelt.

— — —

De 2 Timer var gaaet, og Hestene blev atter spændt for. Søren gik, ud fulgt af den mystiske Personlighed. I samme Øjeblik greb Jeppe Glasset, han havde drukket af, og kastede det med Afsky ind i Ilden.

Udenfor føg Sneen, da den fremmede steg ind i Diligencen. Søren stod ved Vogndøren.

„Tak skal de have Søren, det gjorde de godt — og jeg slap af med det ubehagelige Rejseselskab: Det kyssende Par, den snakkesalige Kone, og den evigt spyttende Gamling — ja Tak, Søren, det var godt!“

Søren sprang op paa Bukken og stødte i Hornet — han var ogsaa glad: en 5-Dalerseddél i Drikkepenge. Hurra! Og med smeldende Pisk fløj Vognen hen over Sneen.

Men inde i Krostuen, der stod de andre og korsede sig stille.

KNUD AAGE RIISAGER.

I Maj.

—o—

»Kan ikke komme! De passer paa mig.«
Gudrun.

— Den syttenaarige Otto stirrede tankefuld paa den lille, lyserøde Billet. Saa trommede han nervøst med Fingrene mod Ruden — Pokkers ogsaa — nu havde han lige gjort sig i Stand, taget de flotte, brune Sko paa og det ny Silkeslips, havde i det hele taget glædet sig saa meget til i Aften — og saa kom hun ikke. Pokkers ogsaa. — —

„Mor, jeg gaar en Tur.“

„Jeg tror for Resten, at jeg har Tid til at gaa med dig i Aften. Er Vejret ikke godt?“

„Naa“ — Otto trak lidt paa det. Han vilde helst være alene. Han var ked af det. „Det blæser vist, og — bare det ikke bliver Regn.“ Otto vidste godt selv, at der aldrig havde været mindre Udsigt til daarligt Vejr end i Aften.

„Du kunde da nok gaa en Tur med din Mo'r en sjælden Gang.“
Ja, naturligvis, han kunde jo nok. — —

Otto og hans Moder sad ude hos „Josty“ paa Frederiksberg.

„Opvarter!“

„S'gerne.“

„Du vil vel have Te, Mo'r. Vil De gi' mig en Citronvand!“

„S'gerne, ojeblinkelig, ska' straks være her!“

Opvarteren snoede sig bort mellem Bordene. Man sludrede og lo rundt om. Der var fuldt af glade Mennesker. En ældre Herre med sin Datter kom hen til deres Bord. Herren lettede høfligt paa Hatten: „Undskyld Frue, tillader De, at vi slaar os ned ved Deres Bord, her er desværre fuldstændig optaget.“

Fruen hilste venligt igen, glad over at der kom nogen, hun kunde sludre med. Lidt snakkesalig var hun jo. Men Otto var først som lamslaaet. Det var Gudrun og hendes Fader! De to unge hilste paa hinanden. Og nu var de fuldstændig rolige. Ingen skulde tro, at det ikke var allerførste Gang,

Man maatte lade dem, at de spillede god Komedie, naar det gjaldt om at narre „de gamle!“

Disse var allerede rystede sammen og begyndte at tale om den moderne Ungdoms Fordærvelse. Da man begyndte at behandle dette farlige Emne, spidsede Gudrun og Otto Ører.

Gudruns Fader fortalte, at hans Datter modtog Breve fra en ung „Flab“ og Ottos Moder erklærede, at hendes Søn vistnok havde Forbindelse med en eller anden „Tøjte“. Gudrun og Otte smilede. Saa rejste de sig for at gaa en „lille“ Spadseretur i Haven. „De gamle“ nikkede bifaldende. Med Glæde saa gamle Brem efter sin Datter og den pæne, unge Mand. Ingen af „de gamle“ vidste, at der gik „Tøjten“ og „Flaben“ Side om Side.

De to unge var gaaet op paa Bakken, hvor Zoologisk Haves lille Indgangstempel laa. De havde ikke talt saa meget sammen, bare gaaet og nydt, at deres Forældre ubevidst havde ført dem sammen, nydt hinandens Nærhed. — Maanen kom frem og skin- nede ned paa dem. Inde fra Byen hørtes en svag, sydende Larm. Inde i Zoologisk Have begyndte et af Dyrene at brøle. Saa gik de Haand i Haand ned ad Bakken. En fjern Musik naaede dem. Saa blev den tydeligere, stærkere. Aflenvinden strøg gennem Havens Gange, mild og varm; og Maanen, den dejlige Maane hang deroppe, næsten helt tropisk. Nu hørte de Musiken tyde- ligt, og de saa ind i hinandens Øjne og smilede:

Det var paa Frederiksberg, det var i Maj,
jeg fik en Pige kær,
og det var dig — —

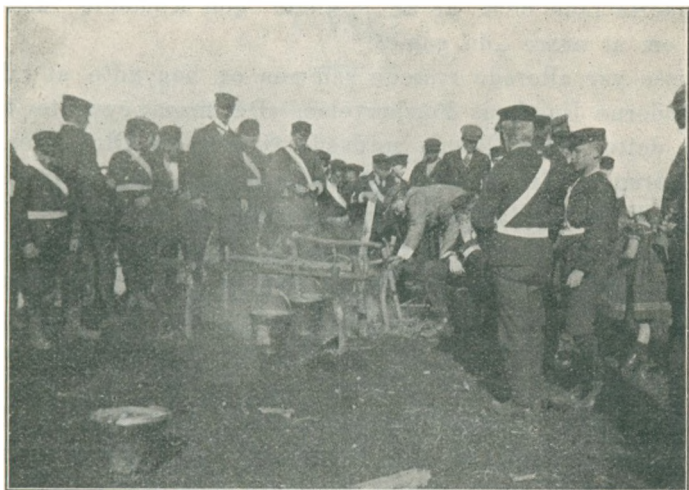
Den passede saa godt til deres Stemning syntes de —
Majstemning:

Den Barndomskærlighed den glemmes ej,
det var paa Frederiksberg, det var i Maj.

1914.

FREDDY.

Skildringer fra Soldaterkorpsets Færd.

—o—

10. I den sjællandske Lyng.

Det var blevet Foraar, og hele Foraarets Længsel og Forventning havde grebet Korpsets Medlemmer. Man skulde paa „stor Tur“, hvorved denne Gang forstodes Køretur pr. Jernbane mod Nord, Kamp og Marche 3—4 Kilometer og saa et Hvil med Madkogning midt i den store Lyng. Just for faa Dage siden var Bøgen sprungen ud. Hvor skinnede dens Toppe friske og grønne i Filosofgangen og vinkede Farvel, da man steg ind i Toget! Overalt paa Markerne, hvor man kørte frem, stod Sæden tæt og godt, Blomster kom frem paa Gærdene, og Lærken svang sig tilvejs. I Grøfterne stod Vand, og her myldrede det med Liv. Man steg ud og beundrede Trækbanen, som fra Stationen førte ned paa Mosen. Denne Banelinie skulde Kaspersen med to Delinger forsvare mod Angreb af den øvrige Styrke, der var forsynet med „markeret“ Deling. Kamppladsen var temmelig udstakt. Mod Øst laa en større Gaard, og store Skove gjorde det mod Vest let at omgaa den lille Forsvarsstyrke ubemærket. Kaspersen havde anbragt 1ste Deling mellem Trækbanen og Gaarden, 4de Deling vest for Trækbanen. Der var unægtelig for

langt mellem Delingerne; men hvad skulde han gøre? Han havde kun en Sektion ved selve Gaarden, og denne blev angreben af en langt overlegen Styrke, og samtidig kom der Melding, at en Deling af Fjenden vilde bryde igennem langs Trækbanen. Han havde i det Øjeblik taget Plads bag 1ste Deling og var faktisk ude af Forbindelse med 4de. Saa fik han pludselig en lys Idé, som bragte ham Berømmelse og Sejr. Gaardens Ejer, Korpsets gæstfri Vært, holdt i Nærheden til Hest. Kaspersen gik dristigt hen og bad om at maatte laane Hesten. „Ja, blot De kan ride den“, var Svaret. Men det kunde Sofus. Han gav i Hast 1ste Delingsfører de fornødne Ordre: at stive 1ste Sektion af med megen Ammunition og opmuntre den til at holde Stillingen til det yderste, samtidig med at de tre andre Sektioner i Stilhed forsvandt mod Trækbanen. Selv galopperede han ad Omveje bagom og fandt 4de Deling. Til Hest satte han sig i Spidsen for den genfundne Deling og naaede at angribe den fjendtlige Deling fra Vest samtidig med, at de tre Sektioner angreb fra Øst. Hele 3die Deling blev saaledes tagen til Fange, inden Hjælpen kunde naa den. Efter denne Bedrift samlede Sofus Kaspersen hele Kompagniet og marcherede med fuld Musik ned paa Mosen.

Hvor var her herligt! 3—4 Kilometer bred og mer end dobbelt saa lang strakte Mosen sig som en jævn Flade, indhegnet af Bakker og store Skove. Lyngen var sine Steder saa høj, at man i oprejst Stilling kunde skjule sig i den. Hist og her ragede en enlig Birk op og dannede med sit lyse Løv en ejendommeligt og dog skøn Modsætning til den mørke Flade. Baalet var tændt, Spandene anbragte paa deres Plads, og Røgen drev jævnt hen over Mosen. En Del af Drengene drev omkring for at opleve noget. 3 Raadyr skræmtes herved op og luntede af i en stor Bue, gik over Aaen og forsvandt i Skovene mod Nord. En Fasanhane galede, idet den gik paa Vingerne. En Hare, som laa i Lyngens Udkant, satte i Spring og lagde sig lidt borte paa Græsjoeden. Men Ræven, som laa under de store Lyngbuske rørte sig ikke. Den mærkede straks, at der ingen Hunde var med, og for Menneskene skulde den nok gemme sig. Nu nærmede nogle af Drengene sig de store Grave; som Tørveskæringen havde frembragt. Bekkasinerne skræppede og fløj i Zigzag.

Vandhønsene pilede afsted hen over Vandplanterne og skjulte sig, og Ænderne dukkede sig under Sivene. Lidt borte hørte man Agerhønsene kalde sammen. De var maaske blevne splittede af en Rovfugl; thi over Mosen svævede to Kærhøge frem og tilbage. En Dreng rystede en af Birkene og forstyrrede en Ugle i sin Dagsøvn. Den tørnede forvirret ud og fløj afsted som i halvdrunken Tilstand.

Efter endt Maaltid holdtes endnu en lille Fægtning, hvorefter Hjemturen foregik i den muntreste Stemning. Ved Ankomsten til Skolens Gaard holdt Kaspersen den traditionelle Tale til „Gamle“, som svarede som sædvanlig med et Leve for Korpsset. Dette var nemlig Aarets sidste Tur. Nu forestod Eksamen og Sommerferie:

LAURITZEN.
Overlærer.

For 30 Aar siden.

(Af en forhv. Skoledreng).

— 0 —

Det store Frikvarter.

Det var i det store Frikvarter. 3die Gymnasieklasse, som den Gang, nemlig for 30 Aar siden, hød 6te Klasse, opholdt sig i sit store, lyse Klasseværelse, der havde Vinduer mod Nord ud imod Legepladsen, som var en Gaard indesluttet af 4 sammenbyggede Længer, og mod Syd ud imod Rektors store Have. Jeg antager, at de fleste heraf vil kunne fatte, at Klasseværelset befandt sig i den Længe, der laa mellem Legepladsen og Haven. Midt for den vestlige Væg stod en stor Kakkellovn omgivet af to drabelige Kakkellovnsskærme, og ved Siden af den stod en stor, sortmalet Trækasse fyldt med Brænde.

I Anledning af deres ærværdige Alder havde 5te og 6te Klasse Tilladelse til at opholde sig i Klasseværelset i Frikvartererne, og i Sammenhæng med ovennævnte ærværdige Alder var 6te Klasse nu i Færd med i Praksis at genopfriske Jerusalems Belejring under Vespasian og Titus.

Kathederet var Jerusalem, og dels ovenpaa og dels under det forsvarede dets faatallige, men tapre Besætning sig med en ubegribelig Dødsforagt.

Da de fleste af de unge Mennesker, der var forsamlet ved den Lejlighed, endnu lever, enten som velnærede Præster og Læger eller som magre Officerer og Lærere, vil jeg kun nævne dem ved Fornavn.

Johannes, der var Anfører for de uovervindelige romerske Legioner, dirigerede en Kortstang, som, baaret i vandret Stilling af en 3—4 menige Romere, med stor Kraft blev rendt imod Katederet. Ovenpaa dette sad Jødernes Anfører, den rodhaarede Olaf, med Højdespringsnoren med de to Sandsække, han søgte med Fortvivlelsens Udholdenhed at opfange Murbrækkerens Stød, mod Jerusalems Mure, med Sandsækkene, imedens Kvinder og Børn hældte kogende Beg og Tjære ned over Angriberne, hvilket vil sige, at Klassens yngste Medlem stod bag ved Olaf og slog Vand af et Vandglas i Hovedet paa dem. En tredie af de ulykkelige Jøder havde en lang Vindueskrog, hvormed han langede drabeligt ud efter Bøjlen paa Kortstangen for at hugge Murbrækkerens Vædderhorn af.

Johannes var ved at fortvivle. I 5 Minutter havde nu Belejringen varet, og stadig syntes Jøderne lige friske og velnærede.

Som en sidste Udvej kaldte han paa to af sine Legioner. Som en Mis var alt Brændet hældt ud af den store Brændekasse og Bunden vendt i Vejret paa den, og inde under den sad de to Legioner, og nu saa man det mærkelige Syn, at en stor Brændekasse med Bunden i Vejret rokkede sig ganske langsomt hen imod Jerusalem, medens de mærkeligste Lyde hvislede ud af Haandtagshullerne, baade for og bag; selvfølgelig maa man være et Fæ for ikke at kunne forstaa, at dette var et Stormtag. Samtidig sprang et Par andre Legioner op paa et Skolebord holdende en Kakkellovnskærm foran sig, og derpaa blev Skolebordet langsomt skubbet frem mod Jerusalem, hvilken ulykkelige By, med sin faatallige Besætning, nu saa sig angrebet baade af Murbrækker, Stormtag og Stormtaarn.

I Desperation sprang Makkabæeren Olaf op og raabte: Kummerater, hellere leve med Ære end dø med Skam, hvorpaa han skrævede over paa Stormtaarnet, blev slaet i Gulvet, fik Kakkellovnskærmen ned over sig, og ovenpaa den satte Stormtaarnets Besætning sig, hvilket fremkaldte nogle kvalte Hyl fra Olaf.

„Kvinder og Børn“ sprang over paa Stormtaget, der øjeblikkelig begyndte at gaa til Vejrs, saadan, at man saa to Par lange Ben komme til Syne under det; kort efter tabte „Kvinder og Børn“ Balancen; han blev straks samlet op og pøttet ned i den atter omvendte Brændekasse, der derefter sejlede hjem til Rom med en Trediedel af Jerusalems Forsvarere som Krigsfanger.

Imod Murbrækkeren styrtede Manden med Vindueskrogen, idet han svang denne vildt i Luften; men uheldigvis hang Klassens hæderkronede Hængelampe lige over Hovedet paa ham, Krogen traf Petroleumsbeholderen, og i næste Øjeblik fossede Petroleumen ned over ham; forfærdet saa han til Vejrs i Stedet for at springe til Side, og derved fik han ogsaa sit Ansigt rart forfrisket.

I det samme gik Døren op, og Rektor traadte ind. „Kvinder og Børn“ sprang op af Brændekassen, og der blev en uhyggelig Stilhed, kun afbrudt af Petroleumens Dryp, Dryp.

Med rynket Pande lod Rektor sit Blik glide rundt og tog et Skøn over Ødelæggelsens Omfang: „Hvad betyder dette?“ spurgte han med lavmælt Stemme.

Dyb Tavshed. Intet Svar.

Rektor tog sit Ur frem: „Inden 2 Minutter forlanger jeg fyldestgørende Forklaring paa, hvad dette skal betyde, eller det vil gaa Klassen ilde.“

Da begyndte det at skramle i Kakkellovns-skærmen, der stadig laa paa Gulvet, og frem under den kom Olaf kravlende og rejste sig op: „Hr. Rektor“, sagde han, „det var Jerusalems Forstyrrelse.“

„KVAS“.

1210—108.

—o—

Klokken er ti Minutter over tolv, alle Skolens elektriske Klokker kimer, Bøger smækkes sammen, og Drengene vælter ud af Klasseværelserne og op ad Trapperne med Favnen fuld af Bøger.

Den Stilhed, som Alumnatet har hvilet i hele Formiddagen.

bliver med et Slag afbrudt. Nu er alt Travlhed og Liv, thi hvem har Lyst til at spille de kostbare Minutter?

„Bredmose“! raaber Langberg ud af Døren „vil du ikke oversætte Latinen for mig“? Bredmose giver nogle utilfredse Lyde fra sig, men gi'r omsider efter, og snart svirer Luften med latinske Verber. Nede paa Plænen ligger en halv Snes Dreng og soler sig, medens de halvsøvnige kigger i de lærde Lektiebøger, der indeholder Eftermiddagens Velsignelser.

Men lad os forlade dem og deres Søvnighed og atter kaste Blikket op i Alumnatets mørke og brede Gange. Uden for Nr. 13 har der samlet sig en utaalmodig Skare, nogle med forrevne Benklæder eller plettede Jakker over Armen, andre venter spændt paa, om de i Dag kan faa Cyklen, som Vægteren opbevarer, udleveret.

Endelig viser den befriende Engel sig i Form af Hr. Nielsen, der med raske Trin bærende Jakke og Stok over venstre Arm og et Nøglenippe i højre, nærmer sig Nr. 13. Døren lukkes op, og Skaren vælter ind og samler sig om Skrivebordet, de der skal melde Forsyndelser holdende sig lidt tilbage, de andre kappende om at komme først. „Væk fra Lyset, du Klodrian“! lyder Hr. Nielsens barske Stemme, og „Klodrianen“ springer skyndsomst bort.

Saa gaar Tiden: løbende Trin, knaldende Døre og skærende Raab. Saa er Uret et, Klokkeren kimer paa Korsgangen, og man skynder sig med at blive ordnet til Bordet. „Saa nu kommer jeg til at holde halv Læsetid, det er dog væmmeligt, som Tiden løber“! siger een ærgeligt og smækker Bogen sammen.

Gangen og Trapperne er fulde af neglerensende Dreng, og inde fra østre Sovesal skrives der ustandselig: „Vaskedag! Vaskedag“! medens Hr. Simonsen gaar rundt med den bekendte Bog, og Vé den der ikke er til Stede ved sin Kumme. —

Snart meddeler Spisesalsdørens Knald, at Alumnernes travleste Time er kommet!

„JACK.“

Fra en engelsk Kostskole.

—o—

Ingen dansk Dreng kan tænke sig hvorledes Livet paa en engelsk Kostskole former sig: Jeg selv kender ikke Forholdet paa en saadan dansk Skole; men jeg tænker mig det noget lignende som i England. Jeg vil nu forsøge at beskrive en saadan engelsk Kostskole. Jeg har selv været derovre som Gæst i en Sommerferie.

Ingen kan forestille sig, hvorledes det er at vaagne i en Skole, hvor Drengene ikke kender En, og hvor man selv ingen kender. Da jeg vaagnede den første Morgen i Dane Court School, havde jeg en Fornemmelse af, at der forestod noget, som jeg som Dansker ikke rigtig kunde sætte mig ind i. Det var heldigt, at min Fætter var derovre, ellers vilde jeg vist være blevet grint dygtigt ud. Han instruerede mig lidt med de forskellige Ting, og jeg var da ogsaa mindre beklemmt, da jeg traadte ned i Boys Room (Drengenes Dagligstue) for at vente paa Morgenmaden. Lidt efter lidt traadte Drengene ind, og jeg blev udspurgt om mange Ting. Jeg kunde heldigvis forstaa en Del af Samtalen. Nu ringede den store Klokke, som forkyndte Morgenmaden, og snart kom vi ind i den store Spisesal. Jeg satte mig straks ned, hvorover der blev en hel Del Fnisen, da det var Skik at vente til Bordbønnen var sagt.

Efter Maaltidet gik vi med Bestyreren ned i den store Have, som Skolen ejede, for at faa udleveret et Stykke Jord. Efter en Times Tids Forløb skulde Drengene op, og min Fætter og jeg blev sat i Arbejde med at kridte et Kort op paa en Græsplæne. To Timers Tid derefter blev vi kaldt op til Frokost.

Da Kl. var to skulde vi have en Kricketkamp, og vi blev belæssede med Stole, Krickettræer og Bolde. Derefter gik vi ned paa den store Plads som var helliget al Sport. Kort efter ankom Fjenderne, „Durlstone Court“. Det blev en lang spændende Kamp; men efter en lang Tids Forløb maatte vi give tabt. Resten af Dagen var alle i meget daarligt Humør. Englænderne og Sport er ét, og hvis de taber en Kamp, er de Resten af Dagen ganske melankolske derover.

Hver anden Dag havde vi en Udflugt til Søen. Disse Dage var Ugens bedste. Vi laa da og „bouviakerede“ i en lille Dal i Nærheden. I Reglen havde vi The med og et Spritapparat, som for Resten i Reglen ikke virkede. Vi kørte eller cyklede frem og tilbage. Nogle af Drengene tog Mod til sig og gik Vejen, men de fortrød det for det meste. En Dreng var meget ivrig Dyrebeskytter og ødelagde i Reglen min Sommerfuglesamling. Alle de Fugle, han fandt, begravede han i sin Have med et lille Mindesmærke. Over Et af disse lød omtrent saaledes: „Her hviler den stakkels Rødhals, som blev dræbt af den graadige Missekat.“

Alle Drengene var Spejdere; men som man ved, er Spejderkopset i England meget bedre end i Danmark, saa derfor behøver man ikke at foragte Skolen. Jeg for mit Vedkommende føler stor Agtelse for disse raske Englændere, som ganske gaar op i deres Motto: „Vær beredt.“

Enhver, som betræder dette Sportsland, vil føle, hvor langt vi staar tilbage i Sport her i Danmark. Det eneste, der er i Vejen derovre, er det, at Drengene ikke lærer Ting som Fysik og Kemi. Det er aldeles ukendte Fag derovre, og det savnes jo en hel Del. Sprog som Latin og Græsk er derovre meget udviklede, hvorimod Tysk er et gansk ukendt Sprog, Fransk derimod læres fra 1ste Klasse. Gymnastiktimerne i England er ikke bedre end her hjemme, snarere omvendt. — Drengene har ikke meget Begreb om Ting som Sport, naar det ikke er Fodbold. Det som Gymnastiktimerne mest gaar med, er noget som ligner Boxning. Der er spændt en Bold mellem to tykke Elastikker fra Loft til Gulv, og det gælder da om at slaa den og Elastikkerne ned. Jeg tror, at de engelske Skoler udvikler Drengenes Legeme mere end deres Sjæle. I Aarets Slutning spillede alle Drengene en Komædie, omhandlende Jeanne D'Ark's Liv. De var klædt i gammeldags Dragter, og den gjorde megen Lykke blandt de ca. 100 Tilskuere.

Hver Morgen, naar man vaagnede, var man sikker paa at faa et Par Morgensko i Hovedet. At rammes af en vaad Svamp var heller ikke ualmindeligt. Nu er al Kasten med Svampe heldigvis forbudt; thi det er alt andet end behageligt at faa en

vaad Svamp i Hovedet og blive overøst med koldt Vand i Sengen Kl. 3 om Morgenen. Efter at have faaet en tyve tredive Svampe i Hovedet, gik man forfrisket og let om Hjertet ned i „changing room“ (Drengenes Skifteværelse) og tog et Styrtebad, hvilket ofte medførte en hel Del Ubehageligheder, da Drengene elskede at holde paa Døren, saa man maatte staa inde i det lille Rum og lade sig isne igennem af Vandet. Man aner ikke, hvor godt saadanne Drengene kan have det, naar blot Kammeratskabet er, som det skal være. Derovre er Kammeratskabet næsten altid godt. Det kunde nok hænde, at to Kammerater blev uenige; men det var forresten sjældent.

Nu vil jeg slutte, men jeg vil ikke undlade at sige, at jeg stadig ser tilbage paa denne Ferie som den bedste af alle mine Frier.

ERWIN BERGH.

Stine.

—o—

Naar man i de travle Eksamensdage har en lille Fritid, sidder man straks paa Cyklen og juler ad Stine til. Hurra for Stine og hendes Kødgyder!!!

J. B. H.

Et lidet Vers til det store Nr.

—o—

Se, Hrr. Splidt kommer ridende
i susende Galop, —
ved hans Side løber bidende
hans Hund, Hrr. de Bob,
Se, Hrr. Splidt
han er klædt udi skinnende hvidt,
flunkestraulende Tøj uden Spor af Skidt.

— Og alle de smaa Piger
de vender sig omkring,
men ingen af dem siger
nogen Ting.

Skønt Hrr. Splidt er meget stolt,
er hans Hjerte ikke koldt,
og hvis en lille Pige
til Splidten vilde sige:
„Ak kære, rare Splidt
saa stands og vent dog lidt“,
saa stansed' Splidten Hesten,
tog hende op til sig
og før saa bort som Blæsten.
„Ja, bli' du blot hos mig“. — —

St. C.

Skriftlig Eksamen.

—o—

Ovre i den halvmørke Gymnastiksal sidder 40 Drengene og sveder over en Fristil. Nogle sidder og stirrer ud i Rummet, medens de lader Blyanten lave Koldbøtter mellem Fingrene. Andre, mere begavede Hoveder, skriver, visker, spidser Blyanter, saa Splinterne staar dem om Ørerne, alt imedens de nervøse lader Fødderne danse Galop under Bordet. Oppe ved

Bord sidder Hr. Gad paa Knæ oppe paa Stolen, og nede ved Kakkelovnen i den anden Ende har Hr. Frørup sit Sæde. Ovre ved Ribberne sidder Hr. Erlandsen og læser „Times“. — Pludselig lyder der Skridt bag mig, og snart dukker Hr. Frørup op, sparkende til en Bukseknep, der har lagt sig ned paa Gulvet. Henne i et Hjørne afslutter 2 Drengene et Væddemaal, om Hr. Frørup vil kikse, næste Gang, han sparker. Men — som det dydige Menneske jeg er — styrter jeg ud efter at have afleveret min Stil. — Jeg vil ikke være Tilskuer til flere Forsyndelser mod Skolens Love.

PIP-HANS.

Stineforeningens Generalforsamling.

—o—

Den 27. Maj Kl. 8,30 aabnedes Generalforsamlingen ved at Sekretæren, Frk. Dalsgaard, bearbejdede en Morter, til den gik itu. Efter den uhyre grinagtige (jeg mener sørgelige) Episode gik man til Valg af Dirigent. Frk. Dr. Steen, Frk. Bøgelund og Redaktøren foresloges, hvoraf Frk. Bøgelund selvfølgelig valgtes med knusende Majoritet (skønt sidstnævnte absolut var den bedste!) Formanden, Fru Lauritsen, bød velkommen og bad Hr. Erlandsen aflægge Regnskabet. Overskudet var i Aar ca. 61 Kr. mod ca. 22 forrige Aar. Kassereren, Hr. Erlandsen, er aabenbart et stort Forretningsgeni, og „Sidste Nyt“ paatænker da ogsaa at opfordre ham til at være Forretningsfører. En Ting bør bemærkes, inden dette lille Referats Afslutning: Dirigenten, Frk. Bøgelund, klarede sit Hverv til stor Morskab for alle. Og i Følge et Rygte svedte Hr. Nielsen 3 kg. Tran af Anstrengelserne for at suflere Dirigenten. Dernæst begyndte man Valget af Bestyrelsen med det Resultat (selvfølgelig!!!) at den gamle Bestyrelse genvalgtes. Saa fælles Kaffebord, i hvilket Stine deltog, og derefter sang man et Par Sange og drog hjemad.

SORANEREN.

Brandprøve.

Naar Ordet „Brandprøve“ lyder paa en af Skoledagene lige efter Sommerferien samles alle, gamle og unge, nede ved en af Akademiets Fløje for at se Alumnerne ryge ned ad „Sækken“. Der kommer da et spændende Øjeblik for de ny Alumner, naar de staar og venter oppe paa Sovesalen, medens de ser deres Kammerater ryge ned; og hvor stiger ikke Hjærtet op i Halsen, naar man farer ned mod alle de hvide Huer, — men Sjov er det nu alligevel!!!

Alumnernes Skovtur den 14. Juli 1914.

—o—

Endelig oprandt den store Dag med straalende Solskin og klar, blaa Himmel, og snart befandt vi os alle i Jernbanevognene, som rullede ad Gørlev til. Da vi endelig kom dertil, modtog Godsejer Olsen os med aabne Arme og anviste os Vognene,

med hvilke vi skulde køres op til Aagaard. Da alle var kommet paa Plads, rullede Vognene af Sted ind gennem Byen. Da Vognene passerede en af Gaderne, vakte et Skilt med Paaskrift: „Indgang til Barber, Cigarhandler og Fotograf“ stor Latter. Nu nærmede vi os imidlertid Gaarden, og efter at have hilst paa Fru Olsen og de 6 Døtre gik vi ud i Haven, hvor et nydelig dækket Bord med Alverdens Herlighed viste sig, og snart sad vi bænkedes om Bordet og tog for os af Bøffen med de nye Kartofler og Stikkelsbærgrøden. Efter Middagen, for hvilken Chr. Friis takkede paa Kammeraters og egne Vegne, fik vi Kaffe og spredtes saa i den store, skovlignende Have, som er 30 Td. Land stor. Nogle spillede Krok, andre besøgte Gaarden, og en Del Herrer af II. g nærmede sværmeriske Følelser for de unge Damer — hm! Da Klokken var 2 kørte vi til Rørsø, og efter at være kommet af Vognene begav vi os ned til Stranden og lavede lidt Sjøv af forskellig Slags. Senere sejlede vi ud i 3 Moterbaade og fik en lang Sejl tur langs Kysten gennem det klare Saltvand. Det var en overordentlig smuk Tur ned langs de stejle Skrænter, og senere fik vi en stor Ildebrand af en Emballagefabrik at se. Undervejs sang nogle, medens andre, deriblandt den „kære“ Lærer, sagde Brandere, som f. Eks.: Da Benzinen skulde hældes paa Motoren, manglede der en Tragt, hvilket straks frembragte følgende bevingede Ord fra Hr. Friemodts Læber: „Der er nok intet at „tragtere“ med“. Ha—ha—ha!!! Det var en meget varm Dag!!! — Efter Sejlturen gik vi i Vandet og fik en dejlig Svømmetur i det glimrende Saltvand. — Saa kom Dagens Clou: „Aftensmaaltidet“. Da vi kom op i Kroen og havde bænket os om Bordets bugnende Indhold, tog vi for os af Retterne efter bedste Evne. Da Stemningen var paa sit højeste, serveredes der Sodavand, hvis Tryk ligeledes var højt, og saa kom alle Talerne. — Først rejste Rektor sig og udtalte en Tak til Godsejer Olsen og hans Familie for den dejlige Dag, vi havde haft, og udbragte en Skaal for ham, som besvarede med 3 lange, 9 korte og 1 langt Hurra. Derpaa svarede Godsejer Olsen og sagde, at det havde været ham en Fornøjelse at have Lærerne og alle de pæne, unge Mennesker som sine Gæster. Saa rejste Hr. Overlærer Lauritzen sig

og talte om Valdemarsdagen. En Del af Talen lød saaledes: Hr. L.: Jeg har engang i en stor Bog, jeg husker ikke hvilken, set et Billede af Volmerslaget, hvor man ser Fanen dale ned fra Himlen. Jeg ved nu ikke, hvor dette Billede er taget fra, (Hr. Juul Mortensen: „Fra et Fotografi!“) men jeg mener i hvert Fald ikke, at det er historisk korrekt (J. M.: Spørg Macheprang) . . . osv. Først sang man „Vift stolt paa Kodans Bølge“ og derpaa udbragte Hr. L. et: „Danmark leve!“ der besvaredes med bragende Hurraraab. Saa tog Godsejer Olsen atter Ordet og raadede de unge til, naar de var gaaet ud af den gl. Skole, at melde sig ind i „Soransk Samfund“! Derpaa fik Sorø Akademi et Hurra. — Nu tog Hr. Matthiessen fat: Jeg kunde have haft Lyst til tidligere at sige, at de gamle er de bedste; (Hør) men alligevel siger jeg det nu. Jeg skal dog ikke komme med en længere historisk Forklaring. (Tak! Tak!) Men en Ting, som Helleman Olsen er ked af, er, at han har kun een Dreng at sende os paa Sorø Akademi, men denne forskrækkelige (Fy) Mængde Pigebørn. Men lad os haabe, at de senere i Livet maa blive knyttet til Soranerne. Og selv om Helleman Olsen er ked af alle sine Pigebørn, er vi glade for dem, og vi vil lægge vor Glæde for Dagen. — 3 lange, 9 korte og 1 langt Hurra! — Derpaa sang II. g'erne flere Sange, og Hr. Lauritzen lod sin Sodavand gaa af i Hovedet paa Hr. Thomsen, der fik Overbalance og faldt ned af Bænken. Vor gl. Ven, Hother Smith — alias Luns — serverede Hr. Matthiessen gratis Styrtebad, og alle Vegne sydede og brusede Sodavandet. Saa rejste Rektor sig og bragte Hr. Godsejer Olsen og Værtens Folk en Tak for al deres Venlighed imod os under vort korte Besøg. Saa rejste man sig og begav sig til Vognene, der snart rullede ad Gørlev St. til. Men da den ene af Vognene knækkede Vognakselen, og en anden kørte forkert, saa det et Øjeblik ud, som om Toget skulde blive meget forsinket. Men snart ankom Reservevognene, og man sad snart i Toget, som for' mod Sorø. — Men endnu en Tak for al Deres Venlighed imod os, Hr. Godsejer Olsen og Frue, skal disse Linier være.

L. B. HENDIL.

Sommerferie!

(En Drøm).

—o—

Skøn, harmonisk ligger Søens Flade,
af en Brise kruset til Krystal.
Brisen suser gennem Bøgens Blade,
hvisker underfuldt i Skovens Hal.

Hør! de hvisker om den Tid, der kommer,
svagt belyst af Solens sidste Glans.
Ja! de hvisker om den danske Sommer,
bundet om med Bøgens lyse Krans.

Skønt de hvisker om de glade Dage,
som vi alle snart skal faa.
Vi vil tumle, fri for Skolens Plage,
ud paa Vovens friske, lyse, blaa.

Vi vil more os og samle glade Minder,
boltre os i lyse Sommerdage,
thi naar Sol og Sommer atter svinder,
har vi ene Minderne tilbage.

Sagte taber sig den lyse Drøm,
Solens Skær er svundet bort i Vest,
vi vil nu i Søvnens Favn saa øm
atter friske Sommerdrømmens Rest.

H. H.

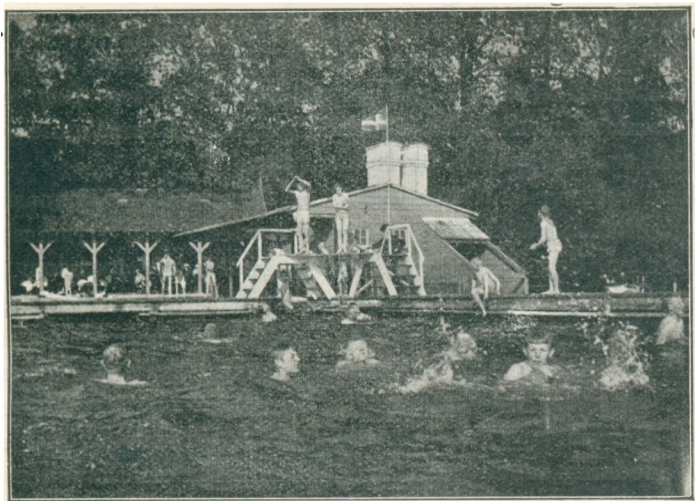
Soransk Samfund m. m.

—o—

Den 14. April 1862 stiftedes „Soransk Samfund“ af 5 gl. Soraner, og endnu samme Aar, d. 26. Juni, foretog Samfundet sin første Udflugt til Sorø. Efter Dødvande osv. gik Foreningen dog efterhaanden godt fremad og Medlemsantallet steg. I 1894 holdtes den første Criketkamp mellem gl. Soranere og

Skolens Hold, og Resultatet blev, at Eleverne vandt. Den anden Kamp, som holdtes 1895, fik samme Resultat. I Sommeren 1896 afholdtes atter en Kamp, hvor Eleverne for 3. Gang sejrede; men i 1898 gik det galt, og de „gamle“ hjemførte Sejren. — I 1896 fremkom Hr. Professor O. Borchsenius med Tanken om at rejse et Holbergmonument i Sorø, og den 13. Juli 1898 afsløredes Monumentet, som staar nede i Akademihaven. — Den 15. September 1901 blev Bautastenen med Navnene paa de i de slesvigske Krige faldne Soranere afsløret, og ved den Lejlighed holdt Formanden, nuv. Generalmajor Arendrup, en brillant Tale, som af flere københavnske Blade (der i Parantes bemærket, følte sig trufne), blev betegnet som kriminel! — Desuden har Samfundet gjort meget for Tersløsegaards Bevarelse, last not least rejst „Fraterbrønden“ paa ny. Hav Tak, I gamle Dreng.

SORANEREN.

Fra Akademiets Badeanstalt.

Da jeg gik paa Sorø Akademi.

—o—

Da jeg gik paa Sorø Akademi — var jeg vistnok en meget daarlig, i hvert Fald en meget irregulær Soraner. Thi af min inderste Sjæl hadede og foragtede jeg alt, hvad der havde med Sport og Gymnastik at gøre — lige ned til Svømning, som jeg, før jeg kom til Sorø i 1888 som en lille 12-Aars Dreng, dog ikke var nogen Sinke i; jeg fandt Søens Vand og gamle K r u s e s Svømmereglement lige flovt og ferskt. Kricket lærte jeg aldrig; Fodbold var der den Gang ingen rigtig Smag for eller Forstand paa — det hed „at sjove Fodbold“ og var noget temmelig lavt. Men Gymnastiken var det værste. Jeg tør sige, at i de syv Aar, jeg gik paa Skolen, var hver Gymnastiktime mig en Rædsel, der tilsidst prægede min hele Tilværelse og endnu sidder mig i Blodet; en „Gymnastikseddel“, der lød paa Fritagelse for S m i d i g h e d s ø v e l s e r — hvorunder efter mit Begreb alt udover de forberedende Øvelser indbefattedes — og for hvilken jeg kunde takke gl. Doktor G j e l l e r u p s Forstaaelse af mine smaa psykofysiske Ejendommeligheder, var mit eneste Haab, min Trøst og Tilflugt. Denne Seddel — den blev for Resten fornyet hvert Halvaar — gad jeg nok eje; jeg ser den endnu hænge sammen med andre lignende paa nogle smaa gule Kroge i Panelet ved Indgangen til Gymnastiksalen.

Først i 5. og 6. Klasse blev den Mare, der i Gymnastikens Skikkelse havde redet mig, manet i Jorden. Vor Gymnastiklærer, K r u s e, der iøvrigt var Skikkeligheden selv, men som havde haft et Par noget bryske Hjælpelærere, fik til Slut en ung, net Sergeant F r e d e r i k s e n til Amanuensis — han viste sig at være Søn af en Kanoner i Marinen, der havde tjent under min afdøde Fader, og viste mig straks fra første Færd Venlighed og skyldigt Hensyn. Vi blev et lille Hold Gymnasiaster, der, under hans Vejledning lagde os efter Hugning, og efterhaanden blev Gymnastiktimerne til at udholde; medens den øvrige Bande svedte i Ringe, Barre, Reck og hvad den Slags Torturinstrumenter hedder, lovede vi fire Svende de fornødne Kontra'er nede i den lille Gymnastiksal — der, hvor Ungdommen nu har deres Styrtebadsapparater.

Ved Siden af Gymnastiken var alt paa Sorø Akademi — Skolegang, Lektuelæsning ovs. — for intet at regne; det gik saa nogenlunde af sig selv. Endogsaa Drøjeriet fra de „rigtige“ Sorøaners, Sports- og Gymnastikidioternes, Side kom jeg efterhaanden udover; tilsidst kom jo ogsaa de Aar, hvor den hurtige Tankegang, Snarheden i Repliken og andre Aandsegenskaber i nogen Grad fortrængte det Hegemoni, der beroede paa „Klunserne“. Nogle Aar efter at jeg var gaaet ud af Skolen, fandt jeg hos Johannes Jørgensen i Novellen „En Fremmed“ en Skildring af, hvorledes han som Dreng havde døjet paa lignende Vis som jeg — det trøstede lidt; jeg havde saa smaat troet, at jeg var et Unicum paa dette Punkt.

Og nu tamper og skælder og smælder jeg paa mine egne tre Smaadrenge, herser med dem og kommanderer dem og — kort sagt drøjer mig over dem, for at Gymnastiken og Sports-pjanket ikke alt for brat skal aabne sine Rædslers Porte for dem, naar de skal indvies i den Side af Livet.

H. G. OLRİK.

Skolefilm.

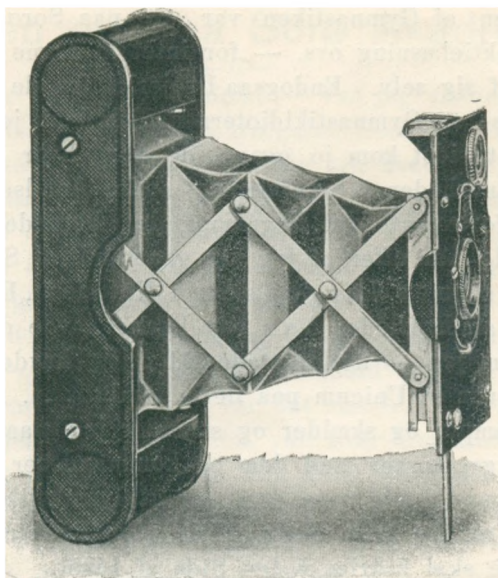
—o—

Den 19. Juni Kl. 5^{1/2} demonstrerede A/S „Danske Skolefilm“ 7 interessante Film for en indbudt Kreds. Først holdt Selskabets Direktør et Foredrag om Skolefilmens Betydning m. m., og derefter blev Billederne fremvist. Programmet var: 1. Zoologisk Have i Hamborg. — 2. Kyllingens Udviklingsstadier. — 3. Bagindiens Urskove. — 4. Kamæleonen. — 5. Havets Beboere. — 6. Japanske Typer. — 7. Humoristiske Dyrebilleder. — Af Sorø Akademis Lærerpersonele var Hr. Overlærer Zooffmann samt Adjunkterne Simonsen og Frørup til Stede. REPORTER.

Hold: „SIDSTE NYT“! 60 Øre Kvartalet.

Kodak Films.
Kodak Plader.
Kodak Forstørrelsesapparater.
Kodak Expositions Scala.
Kodak Kemikalier.
Kodak Magniumslamper.
Kodak Negativ Albums.
Kodak Photo Pasta.
Kodak Solio Papir.
Kodak Zelax Papir.
Kodak Cameraer fra 5 Kr.

Kataloger og øvrige Oplysninger hos Hovedforhandleren

Sorø Materialhandel.

S. Hjort.

Ure, Brillor, Sølv & Guldvarer

anbefales af

*Fred. Jensen,
Urmager & Guldsmed.
Sorø.*

Sorø.

Carl Jensens

Sorø.

Cigar & Tobaksforretning.

største Lager her paa Pladsen.

Sorø.

Vald. Haslund.

Sorø.

❖ **Bogbinderi og Papirhandel.** ❖

Fixe, moderne Indbindinger.

Skal de købe Underbeklædning?

Da findes et stort og godt Udvalg i

Sorø Garn- og Tricotageforretning

i Macosan, Kamgarn, halv- og helulndne Maco og Normal Trøjer og Benklæder, hvide og culørte Skjorter med (lægget) Bryst. Sportsskjorter og Strømper. Sokker i alle Farver (fra 18 Øre Parret). Matrosdragter, Jægerdragter og Stortrøjer i gode Kvaliteter (Prima forarbejdet), Dreng Bluser i Flonel og Kadet i alle Størrelser, Bæltedragter og Børne Kjoler i forskellige Farver. Straahatte og Huer. **Ca. 100 Stk. Dame Bluselliv udsælges fra 120 Øre Stk.**

Gode Varer, absolut de billigste Priser.

Derfor: gør Deres Indkøb i

Pathuels Uldvareforretning, Sorø

i D'Hrr. Kbmd. Petersens og Jørgensens nye Ejendom.

Telf. 212.

Sorøegnens Andelssvineslagteris Udsalg i Sorø.

Storgade 25 B.

Telf. 57,

anbefaler:

*mange forskellige Slags Paalæg, Wienerpølser, Knækpølser,
Soldaterpølser m. m.*

D'Hrr. Lærere og Elever anbefales at købe Rammer, Glas
og Lister i

Axel Chr. Andersens Garmesterforretning.

Telf. 219.

Akselhus.

Telf. 219.

Severin Larsen

anbefaler til Studenter: Kjoler, Diplomater, Smocking,
Jaketter samt smukke Ting i Sommerhabitter.
Alt i Kravats, Hatte, Huer og Kasketter, Skjorter, Sokker,
Seler, Sportshuer m. m.

Telf. 284.

Severin Larsen.
Absalonsgade.

Telf. 284.

Husk **Victualieforretningen**
paa Storgaden v. Klosterporten.

K. Zoffmanns Efterf.

Sorø.

H. C. Nielsen.

Telf. 278.

Altid friske 1. Kl.s Varer. Lækkert Paalæg.

Husflidsværktøj, Lommeknive

m. m.

anbefales i største Udvalg

===== og købes bedst og billigst hos =====

J. E. Hansen,

Sorø.

C. DIEKELMANN'S
SKOTØJSFORRETNING,

Boldhusgade Nr. 3,

Boldhusgade Nr. 3,

anbefaler sit store Lager af

Gymnastiksko, Tennisko og Foldboldstøvler.

Frederik Lange
Uhrmager & Guldsmed

Sorø

God Gang i Støvlerne

er der fra

F. C. Geertsens Skotøjsforretning,

Sorø.

Telefon 165.

➡ Største Udvalg af 1ste Kl.s Fodtøj. ➡

E. Koch, Mekaniker,

Reparationer af Cykler udføres

hurtigt og billigt.

≡≡≡ *Cykler opbevares for Vinteren.* ≡≡≡

Foto-Artikler.

Kamera—Kemikalier—Papir osv.

i stort Udvalg, bedst og billigst i

Sorø Tapet- og Farvehandel.

Carl Olsen.
Torvet, Sorø.

Fra P. L. Coldings Conditori

anbefales:

Kager, Chokolader samt Iskager,
alt fremstillet af de bedste Varer.

Største Udvalg af:

fyldte Konfekter og fineste Spisechokolader m. m.
Dejlig, frisk, hjemmelavet Konfekt.

Husk at købe deres Lingeri i
Sorø ny Beklædningsmagasin.

Elegante sorte Bindslips	1,50	Kr.
Sorte Kasketter, reglem.	2,75	—
Hvide do. do.	2,75	—

Absolut største Udvalg til de billigste Priser.

Henry Hemmingsen.

Redaktør og Udgiver: L. HENDIL, H. HENRIKSEN (Ansvarhavende).
Ekspedition: Sorø Bystation.

Trykt i Sorø Bogtrykkeri (Aktieselskab) ved Rasmussen-Krone

Den 22. Juni Kl. 12 afholdtes der en lille Festlighed i Fest-salen. Først talte Hr. Overretssagfører P. Hennings om Rektor Blichert og om det Billedes Tilvebringelse, man i Dag var samlede for at afsløre. Dernæst lod Skolens Duks, C. C. Andersen, Sløret falde, og Rektor besteg Talerstolen og takkede for Billedet samt omtalte Rektor P. K. Blichert paa en meget smuk Maade. Saa takkede Hr. Arkitekt Hansen, Blicherts Sviger-søn, for den Ære, der vistos Blicherts Minde og efter at have sunget „Stiftelsesdagssangen“, skiltes man.

Samme Dato holdt 1g og R. Svømmeopvisning. General Bam udmærkede sig!

SVEGÅRDS BOGHANDEL

køber ved skoleårets slutning alle brugte skolebøger, som derefter på mit bogbinderi efterses og reparerer, så at de kan sælges påny i god og brugbar stand. Alle bestillinger på brugte bøger ekspederes i rækkefølge, som de er modtaget.

Alle bestillinger på skolebøger:

både nye og brugte, til det nye skoleår bedes godhedsfuldt indgivet forud så tidlig som muligt. Derved opnås, at bogpakken ved skoleårets begyndelse vil ligge færdig til afhentning, medens det ellers, på grund af de vanskeligheder, der nu findes ved skolebogs-ekspedition, vil være umuligt at garantere for at have alt liggende parat ved skolens begyndelse. Alle oplysninger om bøgerne for næste år fås i

SVEGÅRDS BOGHANDEL.

Sore Beklædningsoplæg

leverer

saavel Gala- som Daglig-

..... Uniformer

af Klæde, Serges og Cheviot.

**Elegant engelsk Skræderi under Ledelse af en dygtig
Iste Klasses Tilskærer.**

Kadetdragter, hvidt Rusiadug til Vest- og Benklæder.

Sommer- og Vinterkasketter.

Phønixknapper,

Sløjfer, Kraver og Manchetter, Gymnastikbælter m. m.

P. F. Hansen